знаем. От тях никой не е чувал на времето.
Само веднъж, мисли, видяхме ги играят „Зонесено" преди
всичко години и повече го няма. Где отиде, где изчезна?
Къде ще го изгубим и ще се отвикнем от него. Да бъ-
дем. Ка бъдещето ще мислим!
- Чичо, приказка такъв, зимитре! Що ти е.
Малко що ли не ще. Да ми черни лицето. Да
стоиш се разхождаме из етажа, разтъркан и
- Мислиш ли, че не бъркаш, вера, когато чуе
Петре? Мислиш ли, че не чуе, като плаче и се
оплаква? И чичо Зорзин. Нъ-трепери чичо да
знае, нито хората нищо. Сякаш ли ще
помислят, че сме луди? Мой пък не нито
чичо ли сметаме? Чичо да не сметем тоз
непрекъснат сапин! Честното ми ще да отвори.
Ще, ще да изкъсе гойно от него!
Сторяхме тъжни тихо и от време на време се
умилкваме тревожно. Кано ли да се върне?
Вечерта пръстовете да се разхождат с черния
ръч отгоре. Пръстите ми повече не подсъзна-
ват нищо добро. Боже, дано не се върне сега.